

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 342/2023
26.04.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Милановић, адвокат из ..., против тужене Опште болнице Ваљево из Ваљева, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1959/22 од 30.09.2022. године, у седници већа одржаној 26.04.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1959/22 од 30.09.2022. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиле за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П1 265/21 од 04.04.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле и обавезана тужена да тужилји на име топлог оброка и регреса – разлике укупне зараде, за период од 01.04.2018. године до 31.03.2021. године, исплати износ од 106.050,80 динара са затезном каматом од 24.12.2021. године до исплате, као и износ од 14.543,38 динара на име затезне камате обрачунате до 23.12.2021. године. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужилји на име трошкова парничног поступка исплати износ од 84.800,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, тужилја је ослобођена обавезе плаћања судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1959/22 од 30.09.2022. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда, у ставу првом изреке и одбијен као неоснован тужбени захтев тужиле да се обавезе тужена да јој накнади трошкове исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, за период од 01.04.2018. године до 31.03.2021. године са законском затезном каматом од 24.12.2021. године до исплате, као и износ од 14.543,38 динара на име законске затезне камате обрачунате до 23.12.2021. године. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде, те одбијен захтев тужиле за накнаду трошкова парничног поступка, а обавезана је тужилја да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 12.200,00

динара. Ставом трећим изреке, обавезана је тужила да туженој накнади трошкове поступка по жалби у износу од 24.400,00 динара. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и битне повреде одредаба парничног поступка.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у ревизији се одређено не указује у чему се састоји битна повреда одредаба парничног поступка.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је запослена код тужене на пословима ... са коефицијентом за обрачун и исплату плате 7,34. У спорном периоду, тужена у обрачуну плате тужиљи није посебно исказивала трошкове исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора. Имајући у виду наведено, као и чињеницу да је тужена плату тужиљи за обављени рад и време проведено на раду обрачунавала тако што је основицу множила са коефицијент радног места тужиље, након чега је целокупно обрачунату плату са увећањима и накнадама упоређивала са минималном зарадом и по потреби допуњавала до износа минималне зараде, првостепени суд је усвојио тужбени захтев према првој варијанти налаза и мишљења судског вештака, који је обрачун извршио имајући у виду најповољније критеријуме за тужену у важећим Посебним колективним уговорима у Републици Србији.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду тако што је одбио тужбени захтев тужиље за исплату наведених накнада, закључујући да јој је плата исплаћена према коефицијенту утврђеном у складу са одредбама Закона о платама у државним органима и јавним службама, у којем су садржане наведене накнаде, те да посебним колективним уговором није предвиђено ово право запослених, због чега тужила не може са успехом да тражи исплату ових трошкова.

Неосновано се ревизијом указује да се наведени закључак другостепеног суда заснива на погрешној примени материјалног права.

Одредбом члана 2. став 2. Закона о раду, прописано је да се његове одредбе примењују и на запослене у државним органима, органима територијалне аутономије и локалне самоуправе и јавним службама, ако законом није друкчије одређено. С обзиром да је тужени јавна служба, то се по оцени Врховног касационог суда на зараде и друга примања запослених код туженог примењује Закон о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“ бр. 34/01, са новелама).

Законом о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“ бр. 34/01 ... 21/16 и др.) одредбом члана 1, између осталог прописано је да се овим законом уређује начин утврђивања плата, додатака, накнада и осталих

примања запослених у јавним службама који се финансирају из буџета Републике, Аутономне покрајне и јединице локалне самоуправе, а чланом 4. став 2. наведеног закона, прописано је да коефицијент за обрачун плате садржи додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора.

Имајући у виду утврђено чињенично стање, а у контексту наведених одредби закона, Врховни касациони суд налази да је тужилци износ накнаде за исхрану у току рада и регреса садржан у коефицијенту према коме је тужилци исплаћивана плата, у складу са чланом 4. Закона о платама у државним органима и јавним службама, због чега нема право на накнаду коју потражује постављеним тужбеним захтевом, а како то правилно закључује и другостепени суд. Такође, чињеница да се из коефицијента основне плате за тужилцу од 7,34 и у исплатним листама, не види који проценат или номинални износ представљају наведене накнаде, не ствара основ за њихову исплату на начин како то тужилца тражи (према најповољнијим критеријумима за тужену у важећим Посебним колективним уговорима у Републици Србији), нити подразумева да део коефицијента тужилце поуздано не садржи предметне трошкове.

Супротно наводима ревизије, у конкретној ситуацији се не ради о дерогирању императивних одредаба, јер када Посебни колективни уговори за здравствене установе чији је оснивач Република Србија, аутономна покрајина и јединица локалне самоуправе из 2015. године, 2019. године и 2020. године, који су били у примени у спорном периоду, нису предвиђали, нити прописивали право запослених на накнаду наведених трошкова, а имајући у виду претходно цитиране одредбе закона, произлази да се за запослене у овој радној средини (за зараде и друга примања) примењују одредбе Закона о платама у државним органима и јавним службама, а којим је између осталог прописано и да коефицијент изражава сложеност послова, одговорност, услове рада и стручну спрему, као и да садржи додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора.

Из наведених разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Одбијен је захтев тужилце за накнаду ревизијских трошкова, јер није успела у поступку по ревизији, па је применом члана 165. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**